
ŞAFAK NÖBETİ COŞKUSU - 21 TEMMUZ 2010

Ata ATUN

12.04.2009

36 yıl evvel gerçekleşen Mutlu Barış Harekatının ilk günü olan 20 Temmuz 1974 Cumartesi günü sabahı saat 05:00de, Türk askerlerinin karaya ayak basmasının anısına düzenlenen Şafak Nöbeti kutlaması müthiş görkemliydi.

19 Temmuz 2010 Pazartesi gecesi yer alan ve 20 Temmuz sabahı saat 05:00e kadar devam eden Şafak Nöbeti kutlamalarında ben de oradaydım.

Hem de en başından en sonuna kadar.

Organizasyon Komitesini, kutlamalara maddi kaynak sağlayan kuruluşları ve emeği geçen tüm vatanseverleri kutlarım.

Gerçekten de çok görkemliydi.

Kutlama, insanımızın içindeki KKTC aşkını ve Türkiye sevgisini adeta pekiştirdi, bir kez daha yaktı ve hayata geçirdi.

Buna bir şahlanış, KKTCdeki vatanseverlerin ve Anavatan aşıklarının bir araya gelişi ve gönül bağı kurmaları da diyebilirsiniz.

Türk ve KKTC bayraklarını tutan çocukların, genç erkek ve kızlarımızın, annelerin babaların, nenelerin ve dedelerin coşkusu görmeye değdi.

Herkes coşkuyla birbirine kenetlenmişti. KKTCyi sahiplenme, varoluş için mücadele azmi ve kalplerindeki inanış, adeta yüzlerindeki mutlulukla özdeşleşmişti. Bunu görmek, okumak ve hissetmek çok kolay oldu benim için.

Şafak Nöbetine katılan siyasilerimiz de adeta, ünlü şairimizin mısrasındaki gibi Çocuklar gibi şendiler. Mutluydular ve içlerindeki KKTC sevgisi, Asker sevgisi ve Türkiye sevgisi belirgin bir şekilde dışa vuruyordu.

Katılımcılar da öyle.

Hep bir ağızdan marşlar ve şarkılar söylemeleri, şarkılarını büyük bir coşkuyla söyleyen Türkiye'nin ünlü sanatçılarına eşlik etmeleri de çok duygusalı.

36 yıl evvel, 19 Temmuz Cumartesi gecesi, kırmızı alarma girerek elde silah Mağusa surları üzerindeki mevziimde geçirdiğim sıkıntılı gece ve hissettiğim endişeler bir bir aklıma geldi, Pazartesi gecesi yer alan kutlamada.

Kulağımızın radyoya yapışık olması, radyodan gelen haberlerin tek bir kelimesini kaçırmadan dinlememiz ve Başbakan Ecevit'in Pazartesi günü sabah T.B.M.M.yi Kıbrıs konusunda toplantıya çağırdığı açıklaması, hepten bizi ümitsizliğe kaptırmış, Bu defa da gelmiyorlar düşüncesinin kafalarımızı, beyinlerimizi esir almasına neden olmuştu.

Ama gene de bir gariplik vardı yaşadığımız olaylarda.

Hem Türkiye daha adaya çıkıp çıkmamayı iki gün sonra tartışacaktı, hem de biz silâh altındaydık. Üstelik de Kırmızı Alarma girmiştik. Ateş emri olmadan da ateş etmek yetkisi de tüm birliklere verilmişti.

Sabaha kadar silahlarımızı en az on kez gözden geçirmiş, savaş düzenine girmiş, haritaları yerlere

sermiş, atış işaretleri ve hedef bayraklarını da yerli yerlerine dikmiştik.

Hazırdık.

Her saldırıya karşı koymaya, gerekirse de hücum etmeye hazırдық.

Hepimiz de Mücahit Yemini etmiştik.

Fiziksel olarak bu Dünya Güzeli Vatanımız için çarpışmaya, manen de şehit olmaya hazırдық.

Sıkıntılı geçen gecenin sabahının daha ilk cılız ışıklarında, camimizden gelen Ezan Sesine, radyolarımızdan gelen liderimiz Rauf Denктаşın mutlu, mutlu olduğu kadar da heyecanlı sesi karışmaya başladı.

Türk ordusunun adanın dört bir tarafından çıkarma yaptığını müjdeliyordu sesi.

Artık gün bizimdi ve Anavatan gelmişti.

İşte 1974 yılının 19 Temmuz gecesi ve 20 Temmuz sabahı bir mücahit olarak elde silah, siperde hissettiklerim bunlardı.

Ve Pazartesi gecesindeki Şafak Nöbetinde de aynı duyguları bir kez daha yaşadım. Eminim benim gibi Mutlu Barış Harekatına katılmış tüm Mücahitlerimiz ve askerlerimiz de aynı duyguları benim gibi iliklerine kadar yaşamışlardır.

Anavatana şükürler olsun diyorum.

İyi ki varsın diyorum ve tanrıya, 1878 yılından beri biz Kıbrıslı Türkleri hiç unutmamış ve her zaman bağrına basmış olan böylesi bir anavatanım olduğu için de teşekkür ediyorum....

Kaynak/Source: